

patafyzické kolegium Teplice

**TAJEMSTVÍ
BOŽÍHO
PRSTU**

JÁ, NADDÍTĚ

op je kyklop

churmukum

PAKO

13/2007

SKLADATEL / torzo piana, vodič CY 1

GALERIE objekty Pavel Kreml

VIP, nebo plankton?

Mnoho lidí prožívá frustrace, když sleduje denní zprávy a žije svůj obyčejný denní život. Zdá se jim, že stát prožívá na všech svých úrovních permanentní krizi, že moc zákonodárná, exekutivní i soudní se ocitly v prostoru připomínajícím kompost, kde se vše rozkládá a hnije, a kde své dílo neúprosně završují dekompozitoři jako rozkladně dějinný prvek imbrogliu. Tyto pocity je vedou k zoufalství či mravní otupělosti. Parabola kvalitativního sestupu, směřující od bezdůvodného kolektivního nadšení v roce 1989 až po dnešní dny, je obrazem mravní bídy a kolektivní etické zchátralosti celé jedné generace, která selhala sui generis, ne-

mohouce předat svým potomkům nic jiného než mravní pokleslost, či tragickou bídu zlo-
meného ducha. Opakovaně byl rozkraden obecný majetek, opakovaně byla potvrzena bezzákonnost a nespravedlnost, nevlídné sociální prostředí přeje chamtivosti, nedo-
žranosti a nejhorším lidským vlastnostem, jaké si dovedeme představit. Mnozí by rádi

emigrovali, kdyby bylo kam. Nemusíme nosit placaté čepice s dlouhým kšiltlem, kalhoty s rozkrokem u kolen, kecky či trika s kapucí, abychom dali najevo, že naše srdce patří nové zemi za mořem, neboť na ní neshledáváme nic příkladného, ani zajímavého. To odtud k nám přišla filosofie, že všechno patří těm, kteří mají peníze, zatímco ti nemajetní tvoří jen méněcennou kategorii lidí. Kategorie VIP nebo plankton. Kdo nechce být planktonem, poříd si raketový pohon a směřuj k výšinám bez ohledu na cokoli, co by tě mohlo ve tvém letu zbrzdit. Mimo tyto kategorie existuje oblast imaginace a vnitřní svobody jakožto způsob prožívání života. Bortící se přežilé kulisy ideologií a falešné morálky nemají žádný vliv na to, čím žijeme uvnitř. Militarizace a byrokratizace společnosti, snaha normalizačních kádřů, kteří znovu vylezli ze svých skrýší a povstali v další sametové plíživé (kontra)revoluci ve snaze po našem znovuznormalizování, na-

rází na hradby našeho posměchu a neúčinnosti vůči jejich záměrům. Náš symbol – král Ubu – je totiž ještě ničivější, ještě zbabělejší, ještě smrdutější a ještě nihilističtější než dokážou být oni sami. Oni nikdy nedorostou krále Ubu, který je zastihuje ve všech ohledech. To proto zvedáme svůj symbol nejvyššího kultu pseudomesiášství, abychom postavili hradbu jeho daleko méně schopným epigonům.

Lektor Zahlubovač

úvodník úvodník úvodník úvodník úv

TAJEMSTVÍ BOŽÍHO PRSTU

Nejvyšší teplická budova skrývá jedno z nejcitlivějších „tajemství“ na území Česka. Jedná se o nález ostatků podzemních lidí zvaných Engerlingové¹⁾, o kterých jako první podal svědectví Jaroslav Velinský ve své stejnojmenné knize už na přelomu 70. a 80. let minulého století.

CO ODKRYLA VÝSTAVA

Začalo to velmi nenápadně. V polovině roku 2006 vulg. uspořádali mladí avantgardní výtvarníci v prostorách pod teplickou dominantou Božím prstem, hovorově Božák, výstavu svých děl a nazvali ji *Výraz výzvy*. Vernisáže, nesoucí se v historicky hermetickém duchu se zúčastnili i někteří z členů PKT. Už v jejím průběhu jsme však pojali podezření, že ne každý objekt je vystavovaným autorským dílem, což nám ostatně potvrdili i samotní protagonisté výstavy. „Tento prostor, rozdělený mřížemi na jednotlivé boxy, sloužil několik desetiletí nájemníkům jako skladiště, chcete-li sklep,“ vysvětlovali kolektivně. „Přípravný tým se při nejnútnejší sanaci potýkal zejména s prachem a nečistotou, svůj díl práce si vyžádaly také předměty obývací jednotlivé kóje. Dokonale vyčistit výstavní plochy však nebylo naším cílem.“ Symbióza uměleckých děl a různých nálezů objevených ve sklepení byla působivá, ale oko patafyzika dokázalo velice brzy rozpoznat, že to, co vidí, není tak úplně to, co vidí. Zejména části těl (převážně horní a dolní končetiny) prorůstající zdmi a elektroinstalací nás přinutily k dalšímu, podrobnějšímu zkoumání.

u nás
„Nejprve jsem na místě provedl pečlivou fotodokumentaci,“ vrací se k této události Eduard Vacek, „a potom jsem ji prohnal několika databázemi ve svém počítači. Ne-dovedete si představit, jaké bylo mé překva-

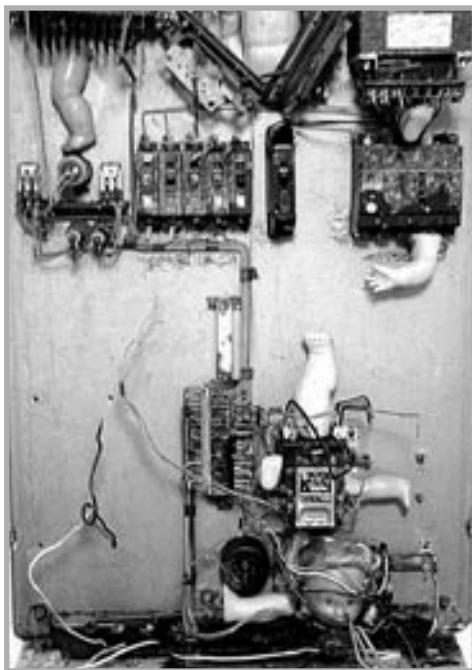

foto: E. Vacek

pení, když jsem zjistil, že ony inkriminované části těl identifikoval můj počítač jako ostatky Engerlingů.“

KAM S NIMI?

Po zveřejnění této informace se více než půl roku nedokázali odpovědní úředníci na nejrůznějších stupních státní správy a samosprávy rozhodnout, jak bude s nalezenými ostatky naloženo. Do věci se tedy vložil Lidový spolek pro péči o hroby Engerlingů. Jeho předseda Franz Lichtblau slíbil teplickému primátorovi, že se bude snažit co nejrychleji sehnat místo pro důstojné pohřbení těchto podzemních lidí, kteří za dosud neobjasněných okolností zahynuli na území města Teplice. „Momentálně spolek žádné takové místo nemá,“ přiznal

PAKU Franz Lichtblau, „a podle mého odhadu bude trvat nejméně dva roky, než bude vhodné místo připraveno.“

Hygienici ani zástupci církvi neshledali na prozatímním uskladnění ostatků v Božím prstě nic závadného a tak bylo rozhodnuto, že tam mohou zůstat i nadále. Město Teplice požádalo Lidový spolek, aby se na vlastní náklady postaral alespoň o bezpečnost místa a zajistil jeho nepřetržitou ostrahu. „Úplně by stačilo jednoduché elektronické bezpečnostní zařízení napojené na pult centrální ochrany,“ uvedl mluvčí magistrátu Marek Fujdiak. „Spolek nám slíbil, že ochranu místa zajistí.“ Město mu ale neurčilo žádný termín, do kdy tak musí učinit. A protože nemá ani žádné páky, jak si splnění slibu vynutit, muselo následně rozhodnout, že místo budou hlídat městští strážníci, aby se zabránilo případnému útoku extremistů.

Největším přáním spolku je vybudovat v Podkrušnohoří centrální pohřebiště. „Uvítali bychom, kdyby nám bylo umožněno pohřbit ostatky Engerlingů někde na Teplicku, kde byly nalezeny, aby byla zachována historická kontinuita,“ vysvětluje Franz Lichtblau.

RADOSTNÁ ZPRÁVA

Z dlouhého zimního spánku se probudila i státní správa a pomohla problém vyřešit, alespoň do té doby, než se najde vhodná lokalita v Teplicích či jejich blízkém okolí.

„Ostatky budou převezeny do Plzně a odtud budou transportovány do skladu v bývalém vojenském areálu v Brdech,“ prozradil nám náš zdroj na ministerstvu obrany, který si nepřeje být jmenován. „Auta pojedou ve třech kolonách a doprovázet je budou vozy vojenské policie. Před uložením ostatků se uskuteční krátká modlitba katolického a protestantského kaplana.“

Dvacet vojáků ve dvojstupu napochodovalo do sklepů pod Božím prstem a za dohledu vojenského hygienika začalo s nakládáním

ostatků. Před nakládáním si vojáci museli umýt ruce v dezinfekci a nasadit si gumové rukavice. Ostatky v malých papírových krabicích během dne naložili na patnáct nákladních aut. Sklad si podle ministerstva obrany Lidový spolek pronajal až do konce roku 2008. Roční pronájem činí 28 tisíc korun. Do té doby se musí dohodnout s teplickou samosprávou a najít místo, kde budou moci být ostatky trvale pohřbeny.

„Radost nad vyřešeným problémem zavládla i mezi Engerlingy, tedy přesněji mezi jejich ostatky,“ opravuje se Eduard Vacek. „Krátkce před jejich přemístěním se mi je podařilo opět vyfotografovat, jak se radují a pouštějí

foto: E. Vacek

si na starém gramofonu píseň svatého Lehma Evangelisty: *Wir sind keine, keine Leute / Wir die Engerlinger sind!*⁽²⁾

-SA-

1) Engerlingové - německy ponravy, jsou lidské bytosti, jež se v průběhu několika desítek let života ve změněném prostředí vyvinuli z tzv. normálních lidí

2) Nejsme, nejsme lidé, jsme Engerlingové.

DUCHCOVSKÝ AKVADUKT

Začátkem února jsme si společně s našimi přáteli – patafyziky z Duchova připomněli tragické události, k nimž došlo 4. 2. 1931 vulg. pod duchcovským železničním viaduktem. Inu, každá doba, místo či režim mají své

foto: n. Profuzio

mýty. Některé jsou zjevné a na první pohled patrné, jiné se ukrývají do hávu historické události. Srážka četnického kordonu s hladovou demonstrací dělníků, jejímž výsledkem byli 4 mrtví a dnes již nezjistitelný počet raněných, patří bezpochyby k těm druhým. Vlastivědná demýtizační sekce PKT proto vyslala na inkriminované místo tým badatelů, kteří měli za úkol zjistit, co a jak se tehdy skutečně odehrálo. Podle očekávání dospěla k zajímavým objevům. Únor 1931, jak jej zachytila dochovaná meteorologická měření, byl netypicky teplý a na srážky velmi bohatý měsíc. Rtuť na teploměru vyšplhala na neuvěřitelných 24,8° Celsia, sníh na svazích Krušných hor rychle odtával a přšlo tak hojně, že jindy ještě zamrzlé potoky se začaly vylévat z koryt. To ovšem nezaměstnaní horníci, kterých bylo v severočeském uhelném revíru na 15 000, ani zdaleka netušili,

neboť se plně soustředili na přípravu protestních, tzv. hladových průvodů do měst. Do Duchcova se chystaly hned dva: z Hrobu a z Ledvic. Když se o chystaných demonstracích úřady dozvěděly, učinily na pokyn vlády zvláštní bezpečnostní opatření. Do Duchcova bylo staženo téměř 300 četníků a na silnici, kudy měl průvod jít, byly postaveny četnické hlídky.

V místě, kde se ledvická silnice stáčela v pravém úhlu pod železniční viadukt a odkud dvouapůltisícový dav nemohl uniknout, došlo ke srážce s četnickým kordonem. Ve stejné chvíli, kdy padly první výstřely, podrazil nohy oběma stranám prudký proud vody, který se valil z rozvodněného potoka s příznačným jménem Bouřlivec. Čtyři horníky strhla voda s sebou a už je nevrátila.

Tato událost, zprvu známá jako „duchcovský akvadukt“, se později stala jedním z manifestačních pilířů komunistického režimu, který si vytkl za cíl skoncovat na dobro s kapitalismem. Dnes už se ovšem

foto: n. Profuzio

těžko dopátráme, zda za smrt čtyř horníků mohla prudká voda, anebo výstřely. Jisté je jen to, že ze všech dostupných historických pramenů zmínky o rozvodněném Bouřlivci v oněch památných únorových dnech roku 1931 vulg. zcela vymizely.

-SA-

NIKDO VÁS NEKORUMPUJE? MÁTE ŠPATNÉ ZAMĚSTNÁNÍ

● ● ● ● ● ● ● *Eduard Vacek*

Korupce v České republice je v rozkvětu. Tvrdí to ve své zprávě Světová banka. Růst úplatek v oblasti veřejných zakázek je dokonce nejvyšší ze všech zemí střední a východní Evropy. Hůře než ČR si vedou jen Litva a Albánie. Úplatky zcela běžně používá čtvrtina firem. Situace v ČR se podle různých měření a statistik zhoršuje i přes prohlášení politiků o boji s korupcí. Statistiky jsou o to varovnější, že v celém regionu korupce při získávání veřejných zakázek klesá. Rok od roku si vedou lépe i státy, které jsou považovány za daleko méně vyspělé a chudší než ČR. Počet úplatek tak klesá například v Estonsku, Gruzii, Bosně a Hercegovině, Rumunsku, Tádžikistánu a na Ukrajině. Nejlépe si vede Slovinsko. Češi se mohou uklidňovat tím, že korupce a uplácení nebují jen v postkomunistických zemích. Například korupce není zanedbatelná v německé státní správě a rok od roku stoupá. Soused České republiky se tak může měřit s Rumunskem, Polskem či s Bosnou a Hercegovinou. Korupce však není jen společenským nebezpečím, ale firmy na ní vydávají obrovské částky. V ČR v průměru společnosti odvedou na úplatcích 0,6 procenta ze svých tržeb. V případě středně velké firmy s ročními tržbami kolem miliardy korun tak na úplatky padne asi šest miliónů korun. U největších firem, které dosahují tržeb až mnoha desítek miliard korun, by ale tato částka mohla být i více než stonásobná. Loni se Česko podle údajů

organizace Transparency International dělilo o 47. až 50. místo s Řeckem, Slovenskem a Namibií. Podle další statistiky TI se víc než v Česku uplácí jen v zemích, jako jsou Kamerun, Ghana, Togo či Paraguay.

Pokud jste dosud nebyli upláceni, máte špatné zaměstnání. Odborník z psychosociální poradny v Dubí, Bohumil Úplatný radí těm, kteří stojí mimo tuto specifickou ekonomiku, aby neprodleně změnili zaměstnání. „Proč mají být upláceni stále titíž lidé?“ ptá se otevřeně, aniž by se mu dostalo uspokojivé odpovědi. „Jděte pracovat tam, kde budete brát úplatky,“ radí nezaměstnaným a těm, kteří mají průměrné a podprůměrné mzdy. Rada je rada, ale málokdo ví, jak na to. Přitom je to velice snadné. Podle Úplatného jde v podstatě jen o to, aby lidé, kteří si přejí být upláceni, byli schopní prokázat, že patřili k nomenklатурním předlistopadovým špičkám KSČ. Ředitelé podniků a jejich náměstci byli totiž jediní, kdo měli možnost předložit privatizační projekty, proto se stali majiteli veškerého státního majetku a nyní s ním hospodaří. Úplatky pochopitelně jdou do kapsy těm, kteří za ně mají co nabídnout. Kdo nemá nic, tomu bude vzato i to co nemá, praví lidové přísloví. Na druhé straně se však můžete snadno připojit k těm, kteří uplácí. Stačí si naspořit nějaké peníze a v obálce je předat vyhlédnutému úředníkovi, nebo tomu, kdo má možnost ve věci rozhodnout. Začátečníci činí fatální chyby v tom, že nedovedou rozpoznat správnou osobu, kterou by měli uplatit. Dávají své peníze osobám, které nesedí na rozhodovacích místech a dopouštějí se tak omylu. Proto Bohumil Úplatný radí: „Uplácejte buď každého, koho potkáte s tím, že je pravděpodobné, že váš úplatek dříve nebo později najde tu správnou kapsu, nebo se ptejte na toho, kdo vám může ve věci pomoci. Zde bude váš úplatek na správném místě.“

SKONCOVAT S PSYCHICKOU ROZPOLCENOSTÍ OBČANŮ

Ivo Medek-Kopaninský

Usmyslila si patrně instituce, jejíž sídlo se ve svém názvu honosí latinským jménem Dunaje a sídlícím proto na pražském pravém břehu Vltavy.¹⁾ Ačkoliv její nová honosná budova má svojí moderní architekturou údajně připomínat příděl titánské lodi, z patafyzického pohledu se jeví skutečnost zcela jinou. Ostré nároží tohoto objektu totiž slouží jako ideální psychoterapeutická pomůcka k odstraňování hojně rozšířeného duševního

neduhu mezi obyvateli této povodněmi sužované oblasti. Jestliže totiž na toto nároží naženeme dostatečnou rychlostí pacienta, jeho psychická rozpolcenost okamžitě mizí a mění se v rozpolcenost fyzickou. Potřebné zvýšení rychlosti léčeného, má-li být zákrok úspěšný, nejlépe v této čtvrti docílíme, zachrastíme-li znenadání za jeho zády zlatými řetězy.²⁾ Vkusně volená barva fasády také vhodně eliminuje nepříjemný dojem z případně vzniklých krvavých skvrn.

- 1) Tento syndrom, pocházející patrně ještě z doby rakousko-uherské monarchie, se projevuje i v jiných, typicky českých aglomeracích. Kupříkladu v městě Šrámkových stříbrných větrů, Písku, zánovní radniční zvonkohra z věží, tyčících se nad zlatonosnou Otavou, lomozí melodií Straussova valčíku „Na krásném moderním Dunaji.“
- 2) Tyto přípravky jsou drahé toliko zdánlivě. Pro srovnání: vyhledání jazykové školy, která by vyučovala i slang místní romské komunity, je záležitostí zdaleka nákladnější. (Probatum est!)

autor I.M. Kopaninský

OD PRAKONDOMŮ K PREZERVATIVŮM

Historici dodnes shodně tvrdí, že první zmínka o mechanickém prostředku, který pokrýval a zdobil pánské přirození, pochází ze starého Egypta. Za otce předchůdců dnešních kondomů je považován faraon Primeros První, který vládl někdy kolem roku 1350 před Kristem. Zmíněné „prakondomy“ však používaly i kultury asijské, u kterých se ale nemůžeme opřít o konkrétní letopočet. Na území naší republiky proslul jakožto uživatel-průkopník zejména Praotec Čech, inspirován ve svém počínání pravděpodobně Kelty. Z dochovaných pramenů se dozvídáme, že tyto pokrývky či ozdoby pánského přirození byly zhotovovány z různých materiálů, mezi kterými převládala dutá slonovina, bronz a pálená hlína.

BAKELIT A OVČÍ STŘÍVKA

První důkaz o skutečném kondomu pochází až z roku 1564 našeho letopočtu, kdy italský lékař Pallopius zhotovil jakési pouzdro ze lněného plátna. V sedmáctém století proslul zhotovením podobného výrobku německý alchymista, hrabě von Trabant. Vzhledem k tomu, že choval nedůvěru ke všem textilním materiálům, vyvinul látku, jejíž úplné složení se sice nepodařilo zjistit, ale některé prameny uvádějí, že se pravděpodobně jednalo o látku velmi blízkou pozdějšímu bakelitu. On sám objevenou esenci označoval tajemným „E fünf-und-fünzig“ (E 55) a výrobek z ní nechal vyzkoušet na pašerácích soli. Ti na svých dobrodružných cestách po pašerácké stezce z Geisingu přes

Zinnwald (Cínovec) do Eichwaldu (Dubí) a zpět podléhali často svodům smilstva a „E fünf-und-fünzig“ je chránila před tehdy hojnou syfilidou. At tomu tak skutečně bylo, či nikoliv, nespolehlivé textilie i příliš tvrdý bakelit byly velmi brzy nahrazeny měkkými zvířecími, především ovčími střívkami. Tehdy se také zřejmě zrodil název kondom. Mnozí badatelé uvádějí, že jméno vzniklo podle anglického doktora Contona (jindy označován jako Condom). Tento gentleman byl dvorním lékařem anglického krále Karla II. (1630 - 1685). Lékař Conton prý přiděloval členům královské rodiny a jejich družinám upravená ovčí střívka, aby je uchránil před pohlavními nemocemi a plozením nemanželských dětí. Za svoji zásluhou péči o blaho trůnu byl doktor Conton povýšen do šlechtického stavu. O zásluhu při pojmenování kondomu se hrdě hlásí i francouzské městečko s názvem CONDOM, odkud pocházel pradědeček (ve své době pasáček ovcí) slavného spisovatele a zakladatele patafyziky Alfreda Jarryho. Městečko však dnes trápí jeden veliký problém. Díky turistům se cedule s názvem obce neustále ztrácejí a musí se často obměňovat. Nenechavé lovce suvenýrů neodradí ani policejní hlídky.

KONDOMY SVYSTŘELOVACÍ SPIRÁLOU

Moderní sériovou výrobu kondomu odstartoval teprve objev vulkanizovaného kaučuku (r. 1884). Gumu, přesněji kaučuk, přivezl do Evropy z Peru v roce 1736 Charles de la Condamine (sic!). Nepraktičnost gummy

foto: www.vulkan.cz

ovšem spočívala v tom, že se v horkém prostředí lepila a v chladném ztrácela pružnost. Americkým chemikům se koncem 19. století podařilo zcela náhodným přehřátím směsi gumy, síry a olovnaté běloby, tj. uhličitanu olovnatého, používaného k výrobě barev, vyrobit gumu, která snadno nehoří a netaví se. Jednalo se o vulkanizovaný kaučuk, známý pod názvem „pryz“¹. Brzy se přišlo také na to, že lze gumu vulkanizovat ponořením do roztoku dichloridu disírového. Latexová směs pak procházela máčením na formách, tepelným zpracováním a vulkanizací, při které kondom získával svou jedinečnou elasticitu a nepropustnost.

Výroba kondomu se od objevu vulkanizace příliš nezměnila, avšak postoj k jeho používání prodělaly od té doby velkou změnu. Rada mužů dnes tvrdí, že sex s kondomem je pro ně totéž, jako kdyby lízali zmrzlinu přes sklo, zatímco současná žena ví, že se tak může chránit před nežádoucím otěhotněním a přenosem nemocí, zejména AIDS. Sortiment byl nicméně rozšířen o nejrůznější speciální druhy, které by měly například zvyšovat nebo zpříjemňovat erotický zážitek. Tak se postupně objevovaly výrobky se zdrsňeným povrchem, s různými druhy vůní nebo dokonce s vystřelovací spirálou (pozor! neplést s nitroděložním tělískem). Posledně jmenované byly vyvinuty v laboratořích Rozvojového střediska vědy a techniky v Dubí a dosud nebyly překonány. „Pro jedince zvláště citlivé na latex jsme ale zdokonalili staré osvědčené metody,“ uklidňuje šéf laboratoří RSVT v Dubí, docent Franz Stareck, „a nabízíme jim i nadále kondomy z původního přírodního materiálu, zejména ze slepého střeva ovcí. Z důvodu vyšší ceny a nižší spolehlivosti bych však tento výrobek doporučil pouze lidem lépe situovaným.“

KVALITA, TRADICE, JAKOST

Dnes se kondomy, běžněji prezervativy vyrábějí na automatické lince, která je plně monitorována a řízena počítačem. Na výrobní lince se postupně noří do latexové lázně stovky skleněných forem, opět se z ní vynořují a ve vulkanizačním tunelu se vznik-

lý latexový film vulkanizuje. Během tohoto tepelného procesu latexový roztok získává pevnost a mění se ve vysoce elastickou pryž. Po stažení prezervativů z linky jsou tyto dále vypírány od přebytečných aditiv a proteinů, a upravovány speciální apretací. Poté ještě minimálně 24 hodin tzv. dozrávají, jinými slovy stabilizují své vlastnosti. Během výroby na lince musí také projít vzduchovou destrukční zkouškou. V destrukční komoře se do prezervativu napouští vzduch a měří se jeho tlak a dosažený destrukční objem. Každý kondom by měl být schopen před prasknutím pojmout minimálně 18 litrů vzduchu, jak dokládá tabulka číslo 1. Skutečně kvalitní prezervativy, mezi které patří zejména ty s vystřelovací spirálou, ovšem pojmu bez problémů více než 30 litrů a i v ostatních parametrech mnohonásobně předčí prezervativy klasické, jak dokládá tabulka číslo 2. Za zdůraznění stojí především tloušťka, respektive tenkost stě-

Tabulka č. 1

Délka:	175 mm
Šířka:	52 mm
Tloušťka stěny:	0,08 mm

Destrukční objem:	min. 18l
Tažnost:	přes 730%
Destrukční tlak:	2,2 kPa

Tabulka č. 2

Délka (včetně spirály):	215 mm
Šířka:	60 mm
Tloušťka stěny:	0,02 mm

Destrukční objem:	min. 30l
Tažnost:	přes 1000%
Destrukční tlak:	4,2 kPa

ny, která nepřesahuje dvě setiny milimetru, což vzbuzuje pocit, že dochází k sexu přirozenému, tedy bez umělé ochrany.

Zemětřesení

Máme štěstí, že žijeme v době zemětřesení. Třesení postihuje bez rozdílu vše, co na zemi stojí a leží. Tento jev vítáme jako antibanalistický. Těšili se z něho někdejší surrealisté i presurrealisté. Nějaký Lautréamont se těšil ze setkání deštníku a šicího stroje na operačním stole. Po něm se z této představy jako malé děti radovali mnozí další surrealisté a hovořili o tom do umdlení. Nemohlo by se to stát bez zemětřesení. Tento jev zpřeházel hodnoty, umožnil vzájemné prolnutí

historickým rámcům a dovolil jednotlivcům či rodinám, aby se napakovali při rozkradení národního majetku hned dvakrát. V roce 1948 a 1989. Tento jev umístil Milouše Jakeše hned nad markýze de Sade a jeho 120 dnů Sodomy. Komunisté však trásli zemí i lidskými osudy mnohem delší dobu než 120 dnů. Proto je správně umístěný Milouš nad Sadem a nikoli naopak.

-LZ-

foto: n. Profuzio

TEST NÁRODA

Obor: srovnávací literatura

Úkol: srovnajte úryvky z deníků dvou českých autorů a doplňte jejich jména

6. 7. 1993

Kde je ta chvíle, kdy jsem četl o krásném velšském pilotu, jenž hledá v mlze hrad Corbenic? V prdeli.

9. 5. 1994

Proč mi počítač pokaždé dělá jinak vzdálené řádky? Proč si občas nějaký text tak zamiluje, že ho tiskne pořád dokola a nelze mu v tom zabránit?

7. 6. 2000

Konečně mě vyhodili z klášteřa! Nádherné pocity po bouři. Tvářím se zkroušeně, ale šl do očí ještě opatovi vysypu. A hup na Arbeitsamt – počtvrté.

9. 4. 2005

Včera jsem sledoval v televizi pohřeb papeže. Byla to grandiózní a dojemná podívaná. S papežem jsem se znal, ba troufám si říct, že jsme byli přátelé, a snad právě proto jsem nebyl schopen nad jeho smrtí nějak zvlášť truchlit. Přímo fyzicky jsem totiž cítil, že s velkým mírem v duši odchází tam, kam – jak věděl – míří: do dobrých končin. Amerika je ovšem trochu zvláštní země. Je velmi pobožná a zároveň snese, aby přenos papežova pohřbu byl přerušován reklamou, mnohdy přímo ztělesňující to, co on po celý život kritizoval. Opravdu těžko jsem to chápal, trpěl jsem tím stále víc, až jsem posléze raději vypnul televizi.

28. 9. – 1. 10. 2000

Zdalo se mi – soudě podle zbytků ze čtvrtěční žranice – že letos přijelo na Bítov méně básníků a podobných typů. Bydlel jsem tentokrát jinde – v chatce pod Kornštejnem. Zajímavých setkání bylo několik... Fajkus s nealkoholickým pivem, hihňající se Palarčík, Čichoň vzpomínající na neuskutečněnou dekadentní smrt ve dvaceti osmi. Oscar Ryba měl zajímavý výstup - běhal s krosnou po trávníku a Stančík řval: „Kde je ten fousatej čůrák s tím báglem?!“ Kuběna nezůstal pozadu za Stančíkem. Poslední večer řekl: „Máte tři minuty na to, abyste opustili hrad.“ Myslel to obrazně – hrad jsme opustili během deseti, patnácti minut. Kuběna řekl ještě jiné věci, například: „Jsem Moravan a kdo jsi ty, Martine?“ nebo „Jsem Moravan, jsem Moravan a to není blábol.“ Básník bojující za Národ. Za všechny blbečky ze středních škol, učilišť, za všechny smrady ve sportwearu, za všechny Buzny, za Hlas Básníka z Hodonína. A to není blábol.

11. 4. 2005

Máme pronajat hezký domeček v Georgetownu. Téměř každý večer tu zajdeme do nějaké hospůdky, včera jsme v jedné byli s Madelaine, která bydlí za rohem. Předtím jsme

byli u známých, kteří mají krásný dům uprostřed divoké přírody hned za Washingtonem, ještě předtím jsme byli s Martinem Paloušem, mým dávným kamarádem a nyní českým velvyslancem v USA, na neuvěřitelném nedělním náboženském setkání. Byli tam jen černoši, tvořili skvělou komunitu, nádherně zpívali a v jakémsi extatickém stavu komunikovali zřejmě nejen s křesťanským Pánembohem, ale skrze něj snad se všemi božstvy, jaká kdy člověk měl.

20. 9. 2001

Ve Vereinigte Staaten spadla tři letadla a tři baráky. Není to tragédie několika lidí, je to do slova tragédie světová, protože od této chvíle každý kretén, který se bude chtít blýsknout svou cituplností, zainteresovaností nebo čím ještě, bude do skonání světa omílat tuto událost, bude měnit dějiny lidstva a letopočet počínaje 11. 9. se bude počítat od nuly. Protože co je oběť jednoho Žida proti pěti tisícům Američanů. Ještě jeden tragický důsledek se rýsuje: vzestup amerického nacionalismu. Jakýsi připosraný student z Minnesoty vyvěsil Star and Stripes i nad svou postýlku, a studentka, která chtěla zpívat píseň rudých gard, se vrhla do světa kapitálu a zdraví nebe, když slyší, jak jí nad uchem prosviští američtí chlapi v kokpitech.

15. 4. 2005

Američané mi jsou stále sympatičtější, aspoň ti, s nimiž přicházím do styku. A čím dál míň mi vadí to, s čím jsem se u nich dřív nerad smířoval, nebo co mi připadalo trochu směšné. Nicméně pro pořádek několik takových věcí vyjmenuji. Rádi žvýkají žvýkačku, díky čemuž vypadají jako přežvýkavci. Vadilo mi to zvláště u dam. Rádi dávají, aspoň páni, nohy na stůl. Jedí nepochopitelně tlusté housky, v nichž je namačkáno všechno možné včetně salátu. Jíst to vyžaduje zřejmě zvláštní um. Já se bojím, že kdybych takovou housku jedl (v životě jsem ji nejedl), buď bych si roztrhl pro její velikost pus, nebo bych ji trochu zmáčkl a vše, co je v ní skryto, by mi spadlo na zem.

-SA-

Nápověda:

- Ivan M. Jirous a Igor Chaun
- Lux von Dux a Václav Havel
- Jaroslav Rudiš a Josef Škvorecký
- Jáchym Topol a Pepíček ze 6.B.

Kulturní
diverze

Výsledek: bě je správně!

JÁ, NADDÍTĚ

(rozhovor Svatavy Antošové
s Patrikem Linhartem)

Od dětství sbíráš figurky z Člověče, nezlob se!, máš jich už víc než šest tisíc, říkáš jim „pindíci“, účinkoval jsi ve stejnojmenném filmu. Když za tebou přijeli ze slovenského časopisu ŽIVOT a chtěli nafotit pindickou armádu, rozestavoval jsi figurky ve svém pokoji tři dny a tři noci... Jsi pako, víš to?

Máš štěstí, že pro tento výraz nemají pindíci klíč, jinak by si tě podali. Výrazy jako marmrd, pamrd, urkunda, prapíča, prakokot vztažené k mé osobě by ještě skousli, ale pako je moc silný kafe. Ostatně málokdo ví, že stavění pindíků je forma theofanické meditace, kdy se demiurg střetává se svým přízemním superegem, ať už mu říkáš jakkoli. Dítě, které si od dětství staví pindíky, se stává naddítětem, lukešovský psychopatickým wunderkindem, nevědomě dosahuje za hranice vesmíru a jeho pozemská inteligence dosahuje zajímavých obrátek, dítě-stavitel pindíků překonává stavitele Šalamounova chrámu a všechny svobodné i ženaté zednáře světa, vpravdě je Zagreem alchymistů a mágů, no vlastně, máš pravdu, je to pako.

Kdy ses vlastně poprvé srazil s patafyzikou a jak jsi s tou srážkou naložil?

Měl jsem ti už tehdy dát přes držku.

Netrap se, člověk je tvor chybující... Budiž ti ale útěchou, že jsi mě naprosto dostal rukopisem Dějiny pindíků. Zamilovala jsem se do Williama Hudsona, krajinou mých snů se stala Trinacria a politickou stranou, kterou volím, je bezkonkurenčně Strana asignace. Taky navštěvuju kvůli tvým pindíkům jazykový kurz, kde se učím vyslovovat cthulhu – mé nejoblíbenější pindické slovo. Takhle dopadají všichni tví čtenáři?

Není vždy lehké to zjistit. Řada z nich se odmlčí a uzavře do sebe. Jiní se vrhnou na Tolkiena, Pratchetta nebo C.S. Lewise, neboť mají zato, že únikem do fantasy se zbaví mé pindické lekce. Mimochodem ani Lovecraft určitě netušil, že jeho mýtus Cthulhu si pro sebe reklamuje vyvolený národ pindíků.

Fakt ale je, že co se bab týče, tak si u pindíků moc neškrtnu, protože mezi sebou mají jenom jednu pindici. Už si tě podaly feministky?

foto: archiv

Ty si blahosklonně mastí ty svoje pícičky a tváří se, že genderstudies a queerové čtení jsou stále ještě těmi nejposlednějšími výhonky všelidské femikreativity. Některé z nich však už začínají tušit, že pindistudies čili frugálně řečeno pindické vědy najmě lobelistika, exorcismus a národopis, začínají tam, kde genderová invence končí. To ale neznamená, že by pindíci byli machisti nebo dokonce misogynové. S nonchalancí dandyho obcházejí po nocích lidské ženy a obšťastňují je svými sny stojatými jako spící voda a touhami nepřefiknutelnými, tak že by se nedaly ani krájet. A vůbec, dovedeš si před-

stavit, jak by vypadala Říše pindíků, kdyby tam bylo bytí jen 20% pindic z celkové populace? Morgoland by proti tomu byl víc sweet and sauer než všechny Disneylandy světa!

Na 20% pindic ti kašlu, mě zajímá jen ta jediná. Projektoval jsi do ní nějakou konkrétní ženu?

Dobře, když tě to tak zajímá, prozradím ti velké tajemství. Ano, je to tak. Předestřuji jen, že je třeba mít na paměti axiomy pindické kosmogonie. Pindice Cinda z Jorku, podle legendy matka krále Mastivka a jeho bratra Budka, a tedy – čistě symbolicky – matka pindíků, nikoli však stvořitelka, matka Země, jihočeská matka nebo jiná obdobná píčovina. Tudíž Cinda není projekcí mého mámoše, jak by se leckdo mohl domnívat, ba ani Libušky Šafránkové, ale je docela prostě reinkarnací medvědice Cindy (měla takový krásně do modra zbarvený kožíšek). Pokud jde o případné podání feministek, jde o to, zda do svého akčního rámce zahrnují také samičky jiných živočišných druhů. U chlapců a chlapů je to jinak, říct, že jsem nějakou postavu stvořil podle lachtana Bédy, posere se pravý chlap blahem, protože ví, že i on sám je tak trochu lachtan Béda. Ale ztotožní se feministka s medvědicí?

Být tou feministkou já, tak ano. Přejděme k násilí... Říká se: inter arma silent musae, ale u pindíků to moc neplatí. Přestože jsou

jejich dějiny dějinami válek a politických převratů, pindické umění vzkvétá. Jak to jde dohromady?

Pindíci říkají: inter arma silent musea, což v praxi znamená, že po dobu válek je zkrátka zavřeno a svět zase je číky puky. Pindíci dokázali, že idealistický projekt Friedricha Velikého, tzv. fridericiánství čili spojení meče a pera, jakýsi ethos válečníka a umělce je netoliko možný, nýbrž dokonce nezbytný. Kolik pohrom způsobil krach fridericiánství mezi lidmi, počínaje Kleistovou sebevraždou, Mannovou oslavou císaře a války a popravami čestných vermachťáků a neúspěšných atentátníků na Hitlera konče.

Všimla jsem si, že jeden obří pindík vyroste vždycky na začátku zimy v teplickém parku u Kamenných lázní. V tom taky jedeš?

foto: archiv

Zajisté. Demonstrujeme tím – bez nějakých falických ambicí – že toto místo je nexus, spojnice mezi paralelními světy pindíků a lidí. Ale je třeba znát otevírací formuli a k tomu toho, kdo otevírá bránu. Když má službu klímovec, například Total der Trommel z Locus Solus, stačí vrazit hlavu do sněhu a zařvat: I obešel já polí pět! Ale narazíš-li na ulitlého pindíka z Milton Keynes nebo Cyrlyonu, kupříkladu Januse Wrangela, máš co dělat: Temné noci jsou nebezpečné. – Ano, pro cizince na cestách. (odpoví Wrangel) – Mraky jsou těžké. – Ano, bouře se blíží (odpoví Wrangel a otevře). A tak dále, možností je tolik, kolik pindíků má jméno.

Od kterého z pindíků jsi převzal svůj oblíbený pozdrav „pís láf“ a co znamená?

Pís láf a Hejt vor je komplementární dvojice. První je vytesán nad vchodem do Pivnice Jelowů, největšího jihoessexského rokovacího klubu, kde slaví úspěchy militantně-experimentální hipindická kapela Old Space Boys z Arnhemské země, druhý je zahajovacím pokřikem legendární formace Trouby z Jericha ve složení Keystut, Dowgiello a Ovado.

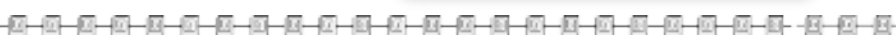
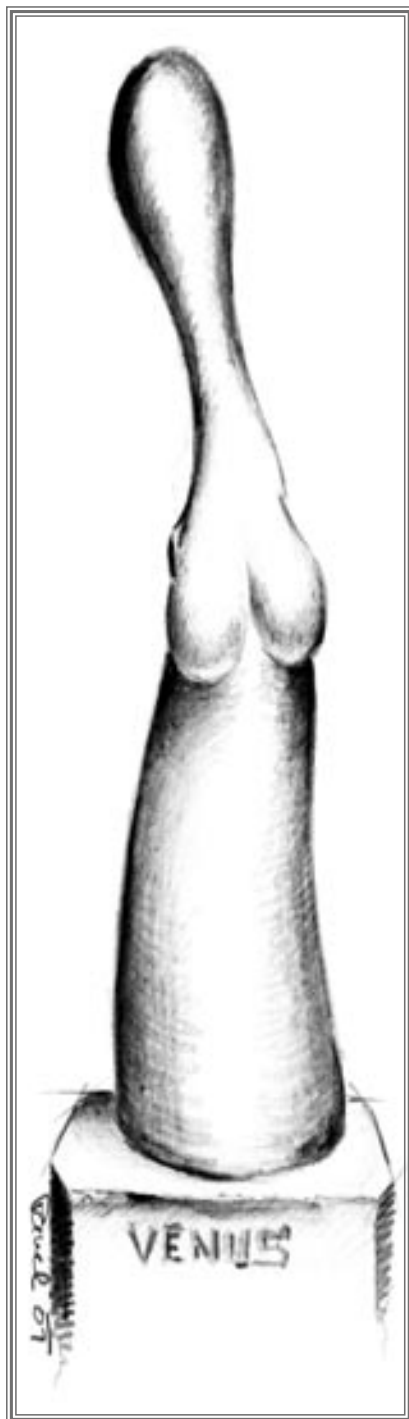
Z Dějin pindíků jsem pro PAKO vybrala tu část, která pojednává o pindické kosmologii... Jak vlastně vypadá nebe pindíků?

Pindické nebe leží na východě za trestním táborem Arpaden. Slovy agenta Coopera je to „rozlehlé a podivné místo“. Údajně ho kdysi navštívil král pindíků Mastivek. Je to nekonečná modrá rovina ohraničená vyso-

pindické umění

kými horami, které překročíme jen s pomocí letadel v měřítku 1:167. Na jedné skále jsou vytesány poučné nápisy o kostkách – typu Vrh kostek nikdy nezruší náhodu a Alea iacta est - neboť zde není jediného pindíka, pouze tisíce hracích kostek, jež do pološera svítí rudě rozzářenými tečkami.

Pindická kosmogonie

Je pravděpodobné, že se v tomto přehledu kosmogonických výkladů nezavděčím všem pindíkům, ale naprostá většina Essexanů se přiklání buď k jedné ze sedmi kosmogonií nebo ke všem najednou. Dvě z nich, racionalistická a reinkarnační, se těší největší důvěře. Ostatní mají buď spekulativní nebo religiousní charakter. Jmenují se oneirismus, kontemplářství, hikagemono, kult Cthulhu a empúsismus. Již z názvů je patrné, že existence pindíků není kosmonymická¹⁾ a tečuje pozemský život. Tyto kosmogonie jsou veli-

foto: Linhart

ce blízké našim vlastním a není na nich nic fantastického a lidské rase cizího, jak by se od bytostí jako jsou pindíci, dalo očekávat. Racionalistická kosmogonie se opírá o zřejmý fakt, že pindík, který se na světě vyskytl, musel někde vzít svůj počátek. Racionalisté používají zvláštní slovo vyrobil čili celou větou někdo pindíka vyrobil. V základech dávných měst Edhilské říše se zachoval ná-

pis VÝROBCE N.P. TOFA SEMILY. Potom tedy, jak soudí racionalisté, musí být tento Náš Pán Tofa Semilský praotcem pindíků a stvořitelem vesmíru. První pindík stvořený Tofou Semilským neměl duši, zato měl dost rozumu nato, aby se vyskytl v Edhilu, kde si svým příkladným životem duši vysloužil. Tohoto prvního pindíka lze přirovnat k mytochondriální Evě, která je podle vědců předkem všech lidí. Z ostatních Ev nic kloudného nevzešlo, leda snad nějaké pitomé opice.

Racionalisté pátrali po stopách prvního pindíka a nejstarší známé zobrazení je zachyceno na filmu Příklady táhnou (1936). Souvislost mezi populací, která se objevila na stříbrném plátně a populací v Edhilu se však prokázat nepodařilo.

Praotec pindíků Tofa Semilský byl uctíván - čistě racionalisticky - na Modré louce. Středisko essexských racionalistů je v katedrále Neznámého pindíka v Carlisle. Zde i na dalších místech velebí stvořitele Sussexané, Kernowané, Ěseřané, Bereničané, Novosussexané, Glamorané, Karoliňané, obyvatelé Jižního Devonu, ostrova Antilopé... Podle odhadů žije v Essexu více než 650 pindíků přesvědčených, že za své tělo vděčí Tofovi Semilskému. Mnoho pindíků nazývaných Tofodeisty soudí, že Tofa je sice stvořitel, ale to je tak všechno. Duši pindíkům dal až... věřte tomu nebo ne, ty dobré duše věří, že duši jsem jim dal já, a proto mi v Milton Keynes postavili katedrálu Svatého Patrika.

Podle reinkarnační kosmogonie stvořili svět plyšový medvědi. Tyto medvědi se 7.8.1978 převtělili do pindíků. V toto převtělení věří Middlessexané, Norfolčané, Jutové, Severní a Jižní Kumbrijci, Novomiddlessexané Féerichtí Middlessexané, Brunšvičané a pindíci z Velkého Severu. Když to spočítám, tak nám to dělá cca. 800 reinkarnovaných medvěďů. Gotlandští rytíři se na svém ostrově pravděpodobně velmi nudili, než se jim jednoho

1) Kosmonymický - vyskytující se mimo Zemi (pěkné slovo ze slovníku).

dne dostala pod pancíř kniha, která změnila jejich frugální život. Stali se oneiristy, ludibionisty a bůhví čím ještě. Proklínají jistého Ivana Jmenovce a o vzniku vesmíru si myslí každý den něco jiného. Pindík podle nich vznikl z umělé hmoty, dřeva, železa a porcelánu. Ale materiál vlastně není důležitý, podstatné je, že každý pindík má podíl na věčnosti a nesmrtelnosti, kde se stírá podstatný rozdíl mezi umělou hmotou a dřevem, mezi kovem a porcelánem, kde se ruší všechny hody kostkou, tak že svět je bez hodnoty, a kde pindíci provozují hru, při níž nakonec nemohou ani ztratit, ani získat.

Tento názor rytíři rozšířili po celém Essexu, jen málokdo je však schopen držet se jej za

foto: Linhart

všech okolností.

Dřevění pindíci v Západní říši a na Trinacrii jsou empúsisté, tvrdí, že vesmír vznikl náhodným spojením rudooranžové hlubiny a pravého ruského tabáku s komonicí. Symbolem rudooranžové hlubiny je Nodent, tabák s komonicí představuje Hekaté. Kde se v tom vzal pindík nikdo neví, ale je třeba uctívat, jak Nodenta, tak Hekaté, číst jejich svaté knihy a vyhýbat se vodě, protože potom prýská lak.

Záhadám a spleťtostem dualistického kultu Nodenta a Hekaté se oddává téměř 300 pindíků.

Cthulhu je moderní mýtus ryze spekulativního charakteru. Vychází z učení barbarského mystika H. P. Lovecrafta, jenž v novele *Stín času* popsal téměř dokonale tvar pindického těla. Tento náhodný objev vedl k řadě spekulací o čase a barbarském pokolení, které si pro sebe reklamovalo Zemi. Název Cthulhu není zcela přesný, neboť ve zmíněné novele se pindickým tělem pyšnilo Prastaří, velice chytré to obludky. Znalcem v této věci je Orian de Saint-Nectaire.

Hikagemono... přiznám se, že zde jsem na pochybách. O tomto systému mnoho nevím. Vím jen, že hikagemono znamená pindík ve stínu, a vesmír, který byl podle jeho vyznačů stvořen, je plný omylů, nedorozumění a trapností. Více o tom nemá smyslu mluvit. Překvapující je, že tuto vísí sdílí 60 pindíků z Ti, Audhu, Lü-ta a dalších míst.

Kontempláři se během let rozdělili do dvou skupin - východní a západní. Podle ortodoxní verze hlášané rytíři z Bretoni stvořil vesmír nějaký tlustý magor s červeným ksichtem a křivými zuby, úplná pijavice času. Dodnes se sklání nad svým dílem a bude se tam vystavovat tak dlouho, dokud bude vesmíru zbývat poslední vteřina - v té poslední vteřině stvoří nový vesmír a všechno začne od začátku. Toto černobílé učení bylo pro obyvatele Arnhemské země natolik nesnesitelné, že ve svém východním podání dali stvořiteli alespoň jméno, nevyslovitelné jméno.

Poznal jsem mnoho pindíků, kteří jsou přesvědčeni, že aspoň dvě tři kosmogonie jsou pravdivé a pravda, jak známo osvobozuje. Pokud jde o tlustého magora západních kontemplářů, nechtěl bych zažít kontemplaci, která je k takovému závěru přivedla.

Patrik Linhart: Dějiny Pindíků

KAM ZMIZEL ZOUNAR?

„Měl pořádné křeče, doktoři řekli, že má akutní zánět slinivky břišní,“ potvrdila Helemese slečna Pindová, která předpokládá, že už do týdne by mohli Zounara pustit domů. Kvůli zdravotnímu stavu moderátora Prima vařečky se muselo posunout i natáčení. Zánět slinivky vznikl v důsledku receptu, který měla odvysílat televize Prima a který prý Zounar sám na sobě odzkoušel. Náhradní recept nám proto prozradila intimní přítelkyně M. Zounara.

Zeptali jsme se v Motole

„Ano, pan Zounar skutečně leží u nás v Motole. Podle odborníků je jeho stav v současné

době stabilizovaný a operace zatím nehrozí,“ řekla nedělní příloze Helemese Eva Jurinová, mluvčí Fakultní nemocnice Motol.

Zdravotní potíže z přežranosti nejsou bohužel to jediné, co Zounara v současné době trápí. V nedávné době se také údajně zapletl do skandálu kolem zneužití jména Jaromíra Jágra. Zounar na náš dotaz odmítl odpovědět, mezi zuby procedil jen lakonickou větu: „Prachy jsou prachy, vy debilové!“

Recept na sexuální dort

Suroviny:

Rozesmáté oči, dobře formované nohy, dvě plné nádoby mléka, jeden pekáč, dvě vejce, jeden banán.

Postup:

Hluboko se zadíváme do rozesmátých očí, roztáhneme dobře formované nohy, lehce prohněteme nádoby s mlékem, dokud se pekáč dobře nepromastí. Občas zkusíme prstem, zda-li je již dobře promaštěný. Potom stáhneme z banánu slupku, pomalu ho vložíme na pekáč a přikryjeme vejci. Dort je hotov, až banán změkne a dobře pouští šťávu.

-LZ-

PAKOMOBIL

aneb

TŘETÍ POKUS

(virtuální jednoaktovka)

Mour de Zencle

Účinkují:

Sony Ericsson (*mobil – male*)
 Nokia (*mobil – female*)
 Bluetooth (*modrý zub*)
 Martin Novák (*bílý člověk, trochu zarostlý*)
 a Gábina (*jeho žena, také bílá*)

Místo děje:

Šanovská mušle v Teplicích

1. pokus

SONY ERICSSON: Cvak!
NOKIA: Máš ho?
SONY ERICSSON: (mlčí)
NOKIA: (*naléhavě*) Tak máš ho?
SONY ERICSSON: Mám, ale...
NOKIA: Co?
SONY ERICSSON: Hnul se.
NOKIA: (*mnohoznačně*) Hm.
SONY ERICSSON: (*naléhavě*) Co hm?
NOKIA: Hm jako že nevadí...
SONY ERICSSON: Hm.
NOKIA: (mlčí)
SONY ERICSSON: (*mnohoznačně*) Hnul se moc.
NOKIA: Tak to je blbý.
SONY ERICSSON: Je.
NOKIA: Co s tím budeš dělat?
SONY ERICSSON: (mlčí)
NOKIA: Slyšíš?
SONY ERICSSON: Co?
NOKIA: (*naléhavě*) Ptám se, co s tím budeš dělat?

SONY ERICSSON: Nic.
NOKIA: Nic?!

SONY ERICSSON: Nic. Jsem ho už plnej.
NOKIA: To si jen myslíš.
SONY ERICSSON: (*naléhavě*) Nemyslím, vážně. Fotím ho pokaždý, když sem přijede.
NOKIA: Pokaždý ne...
SONY ERICSSON: Ale jo, pokaždý. Nedá mi to.
NOKIA: (mlčí)
SONY ERICSSON: (*mnohoznačně*) Minule už po mně šly ty jeho gorily...
NOKIA: Kecy! (*po chvíli opatrně*) A proč ti to nedá?
SONY ERICSSON: Žádný kecy. (*po chvíli sebemrskáčsky*) Nevím... Asi v sobě mám moc pixelů...
NOKIA: (protočí displej)
SONY ERICSSON: (mlčí)
NOKIA: Hele! Teď si sedl na ten závodní auták... Zkus to znovu!
SONY ERICSSON: Kašlu na něj!
NOKIA: (*naléhavě*) Říkám ti, zkus to znovu, sakra!
SONY ERICSSON: (*zatřepe joystickem*) Když myslíš...

2. pokus

SONY ERICSSON: Cvak!
NOKIA: Máš ho?
SONY ERICSSON: (mlčí)
NOKIA: (*naléhavě*) Tak máš ho?
SONY ERICSSON: Mám...
NOKIA: Miluju tě!
SONY ERICSSON: (*pokračuje*) ...ale zakryl mi ho nějaký blbec s foťákem.
NOKIA: (protočí displej) Zabiju tě!
SONY ERICSSON: Nemůžu za to.
NOKIA: (*pedantsky*) Můžeš. Něco s tím udělej.
SONY ERICSSON: Já?! Zavolej tomu blbcovi, ať uhne.
NOKIA: Nemám kredit.

SONY ERICSSON: *(mnohoznačně)* Hm.

To by moh říct každěj...

NOKIA: Fakt. *(zbystrť)* Hele, hele! Teď uhnul. Zmáčkni to, dělej!

SONY ERICSSON: *(pedantsky)* Tak ale naposled!

3. pokus

SONY ERICSSON: Cvak!

NOKIA: Máš ho?

SONY ERICSSON: *(mlčí)*

NOKIA: *(naléhavě)* Tak máš ho?

SONY ERICSSON: Mám. Myslíš, že jsem nějakej amatér, nebo co?

NOKIA: Tak mi ho už konečně pošli!

SONY ERICSSON: Zapni si bluetooth.

NOKIA: Zapínám...

SONY ERICSSON: Tak fajn! Chvilí počkej, najdu si tě.

NOKIA: Máš mě?

SONY ERICSSON: *(mlčí)*

NOKIA: *(naléhavě)* Tak máš mě?

SONY ERICSSON: Mám...

NOKIA: Bezva! Tak posílej.

BLUETOOTH: *(hlasem nádražního hlásiče)* Jen přes mou mrtvolu!

NOKIA: *(mnohoznačně)* Slyšels...?

SONY ERICSSON: *(jednoznačně)* Slyšel...

Co to bylo?

NOKIA: Nechce, abys mi ho poslal.

SONY ERICSSON: *(po chvíli opatrně)*

Zkusím to znovu.

NOKIA: *(mlčí)*

BLUETOOTH: *(hlasem nádražního automatu)* Jen přes mou mrtvolu!

NOKIA: *(po chvíli seběmrskačsky)* Co kdybych se... *(odmlčí se)*... obětovala?

SONY ERICSSON: *(naléhavě)* Jak to myslíš?

NOKIA: No, kdybych se s ním...

SONY ERICSSON: *(hlasem nádražního hlásiče)* Jen přes mou mrtvolu!

NOKIA: *(pokračuje)* ...a pak ho... třeba...

chápeš, ne?

SONY ERICSSON: *(protočí displej)*

NOKIA: *(zatřepe joystickem)* Když myslíš...

Tak ne.

MARTIN NOVÁK: Cvak!

GÁBINA: Máš ho?

MARTIN NOVÁK: *(mlčí)*

GÁBINA: *(naléhavě)* Tak máš ho?

MARTIN NOVÁK: *(protočí displej)*

GÁBINA: Zabiju tě!

MARTIN NOVÁK: Mám ho, a ne jednou!

GÁBINA: Miluju tě! *(po chvíli opatrně)*

Ukaž!

MARTIN NOVÁK: *(zatřepe joystickem)*

Dívej! Mobil plnej Paroubka...

GÁBINA: *(hlasem nádražního hlásiče)* Jsme šťastní lidé!

SONY ERICSSON!

KRÁLOVNA

Věra Dumková

I.

Ztichlým sálem hospody v Dobré vodě se rozléhal vysoký, pronikavý dětský hlásek: „Lenin byl hodný člověk, Lenin měl děti rád. Učte, se děti, učte! Říkal jim často-krát.“ Jiřík Škarda si trochu přešlápl a nadýchl se na druhou sloku: „Až potom, děti, vyrostete, budete jezdit s traktory, za dobrou práci pojedete na dovolenou na hory.“ Chlapeček dorecitoval a zcela oslepen úspěchem – i když vzhledem k obsahu básně dosti pochybným – tedy zcela oslepen úspěchem, který mu ohlašoval potlesk mnoha párů velkých rukou i malých dětských ručiček, přijal od soudružky učitelky Marty Králové veliké lízátko s červenou jahůdkou uprostřed. Na jarní besídce dobrovodské mateřské školy ale bylo i jinak veselo. Když děti dozpívaly písničku „Vozilo se na jaře slunce v zlatém kočáře“, malá Janička Kařabková nejenže neodešla s ostatními spořádaně z pódia, ale také úplně omámená prkny, co znamenají svět, zůstala na nich pevně stát a jaksi chytla svou příležitost za pačesy oběma rukama. Obecenstvo řičelo smíchy, jak ta malá potvůrka se zcela nepochybným půvabem nadzvíhovala sukénku, ukláněla se do všech stran, usmívala se až nedětsky a posílala vzdušné pusinky celému sálu, celému světu...

„Tak dost!“ ozvalo se výhružně a kdyby se někdo podíval směrem, odkud to zaznělo, spatřil by do ruda rozpálenou soudružku učitelku Martu Královou, jak hrozí malé Kařabkové vztyčenou pravačkou. Z jejího postoje bylo zřejmé, že pokud to bude nutné, bude schopna nemilosrdně na Janičku zaútočit i fyzicky. Holčička po učitelce otočila culíkatou hlavičku jako bleskem zasažená. Pak svěsila ramínka a s vylekaně skočila přímo do náruče své maminky, která už dávno předtím stála připravena pod pódium. Ta Králová snad ani není člověk, takhle řvát na děti, vždyť to naše malé sluníčko mělo prostě jenom radost, že na něj kouká tolik lidí, pojd' Jaňulko, ještě někde seženeme Tomíka a jdeme domů.

Janiččina maminka svůj pohled plný pohrdání vyslala raději k zemi, nikdy nevíš, co od té komunistické svině můžeš očekávat... Ta se toho od dětí dozví tolik, co ani chlapi v hospodě neproberou, ani ženské v kravíně. Známe to. „Ták, děti, o čempak si doma tak nejvíce povídáte...“ Dokáže to s těmi nevinnými chudáčky celkem slušně válet a děti jí řeknou i to, co nevědí. Taková mladá, a taková svině je ta Králová.

II.

„Přežuj se, Toničku, venku je bláto! Alžbětko, necucej si prsty! Už ses byl vyčůrat, Pepčo? Jiříku! Kde je Jiřík Škarda? Kdo má dneska službu? Honzík Doubrava s Tomáškem Kařabkou? Tomášku, proč dnes Janička nepřišla? Potom chci mluvit s maminkou!“

Tomášek má svoje dvojčátko, onu koketní Janičku, doopravdy rád nezištnou bratrskou láskou a teď to vypadá, že se souška na ni doopravdy zlobí...

„Janička má spa – spaličky,“ vyhrkne Tomášek a souška se dá do hromového smíchu.

„Děti, ten Tomášek je ale popleta. Spal-nič-ky, spalničky se to jmenuje, ne spaličky!“ A děti se smějí, ani pořádně nevědí čemu. Tomášek je popleta, Tomášek je trampeta!

Potom všichni vyrábějí kruhová prvomájová mávátka a Marta Králová, přezdívaná mezi dětmi Souška Královna (na seznamu pomahačů StB uváděna ovšem pouze jako Královna), v nestřeženém okamžiku bystře zapisuje docházku. Potom si otevře sešit, na jehož zelené obálce je hůlkovým písmem vyveden nápis Osobní záznamy a píše:

Datum: 21.4. 1978 – Příprava prvomájových oslav, výroba mávátek. Pepíček Novák – pracuje s největ. zaujetím – zřejmě o Sv. práce nálež. poučen z domova – vzdvihnout, Bím Ant. – ULOŽENÉMU ÚKOLU SE VYSLOVENĚ BRÁNÍ (dvakrát podtrženo), vyšetřit domác. náladu! Škarda Jiří – soutěživost opět posílena, ohodnotit za nejlep. mávátka, nezapomen. při oslavách postavit do první řady, chlapec dnes poněk. zaraž., zřejm. kvůl, Kařabkové J. (nepřítomna – spalničky).

III.

Přibližně po dvaceti letech lze jednoho jarního rána na dobrovodské návsí potkat Josefa Nováka, zootechnika, a zemědělského dělníka Tomáše Kařabku a vyslechnout následující rozhovor:

„No čau, Tome, tak už deš zase do práce?“

„Pepane! Rád tě vidim! Jo, už sem se musel nechat uschnout, dyť dneska zase votvíraj!“

„Nojo, ale že jim to trvalo, co?“

Josef Novák se ušklíbne, vyplivne dlouhou, pořádně hustou slinu a povídá: „Hele, a pořád se eště neví, kdo to teďka koupil, tu hospodu, podařilo se jim to pořádně ututlat, co? Že by to nakonec koupil ten zmetek, víš koho myslim?“

„Jo, Škardák si přišel na pěkný prachy, voni mu rodiče dali přece všechno, co předtim nakradli, ten jeho fotr zasranej se uměl pěkně vohánět.“

„Nojo, vo Škardákoví mi ani nemluv. Von teďka dělá do Anetiny mladší ségry, von je prase, cheche, patnácka, a von by jí normálně vobtáh a přitom má doma tak pěknou buchtu, fakt, ta Jindra, nebo jak se menuje, to je fakt pěkný roští. Nojo, jenomže vona je těhotná, tak von se nudí. Ale stejně je to prasák. Ne teda že bych já ale tu patnáčku...“

„No hele, Škardák dělal i do Jaňulky. Ale ten do ní dělal už ve školce, co si pamatuju, taky sem mu párkrát rozbil hubu, na Jaňulku mi nikdo šahat nebude! Ale ségra na něj prdí, má teď nákýho podnikatele z Pardubic.“

„Jo, a přide Jaňule? Tu sem neviděl...“

„Nojo, neska tam budou všichni. Prej to koupila náká baba. Ale jestli nebude vocaď, tak ta ti to zabalí v deset a můžeš doma tak akorát čumět na Tele-tele. Znáš ten pořad...“

„Nojo, vono se dá taky sjet do Kraloviček, ale jed' si tam, vole, poslední vlak ti zpátky jede v půl devátý, to je na ho...“

„Nojo, tak večer čau!“

„Čus bambus!“

V osm hodin téhož dne lze vidět zemědělského dělníka Tomáše Kařabku v doprovodu své sestry Jany Kařabkové (už brzy Müllerové) a pardubického podnikatele Radima Müllera, jak kráčejí směrem k nově zrekonstruované dobrovodské hospodě. Mladý muž, který už na ně zдалky gestikuluje, učitel Antonín Bím, se zbližka jen pokřiveně usmívá:

„Ani tam raděj nechodte... To je pěkný nadělení!“

IV.

Ale když ti mladí lidé konečně pochopili, že do Kraloviček je opravdu daleko a pardubické hospody jsou jim téměř nedosažitelné, zvykli si na novou hospodskou tak rychle, jak rychle předtím dělali unáhlené závěry v onom smyslu, že tam za žádnou cenu ani nepáchnou.

„Pepíčku, tak kolik piveček to dneska bylo?“

„Čtyři, souško učitelko, jenom čtyři...“

„Nebylo tam toho náhodou víc?“

„Jó, a jedno malý!“

„Ne, Pepíčku, ty snad neumíš počítat! Tohle jsem tě učila? Bylo jich šest, a dva rumičky, tak to by už dneska stačilo, ne?“

„Jaňulko, přestaň se mi tady muckat, to si jedte do těch Pardubic, tady je to slušná hospoda. A neměla bys tolik kouřit. Ne Marlboru nemám. Ale ty Petry ti dám lehký, myslí na zdraví! Tady Tomášek už přestal, měl by ti domluvit!“

„Toničku, těch zelených už bylo nějak mnoho. Nechtěl bys už jít domů, Kačenka tě čeká...“

„Ale souško, eště panáčka, eště panáčička!“

„Ne, Toničku! Tady máš raději kafičko, to ti trošku pomůže na nohy a až se vrátím, tak čekám, že zaplatíš a půjdeš! A neodmouvej!“

A dobrovodská hospodská Marta Králová si vzadu v přístěnku nasadí silné brýle, vytáhne sešit, na jehož zelené obálce je hůlkovým písmem vyveden nápis *Osobní záznamy* a píše:

Datum: 25.5. 1998, Josef Novák – pije zas už jak duha, zapírá množství zkonzum. alkoh., zřejmě Lída mu opět nevěrná, nenápad. vyšetřit šikov. cí-

leným rozhovorem při příští

návštěv., poznámka:

NENALÉVAT TVRDÝ

ALKOHOL! (dvakrát

podtrženo), Kařabková

Jana – mírně zvěš.

poprsí, zřejm.

těhot., volná ha-

lena, dobře mas-

kuje, příliš mnoho

kouří, partner Mül-

ler Radim, prověřit konečně,

v čem podn. (v této věci lze kontak-

tovat Škardu Jiřího), možná

podvodník, nenápad. upozornit

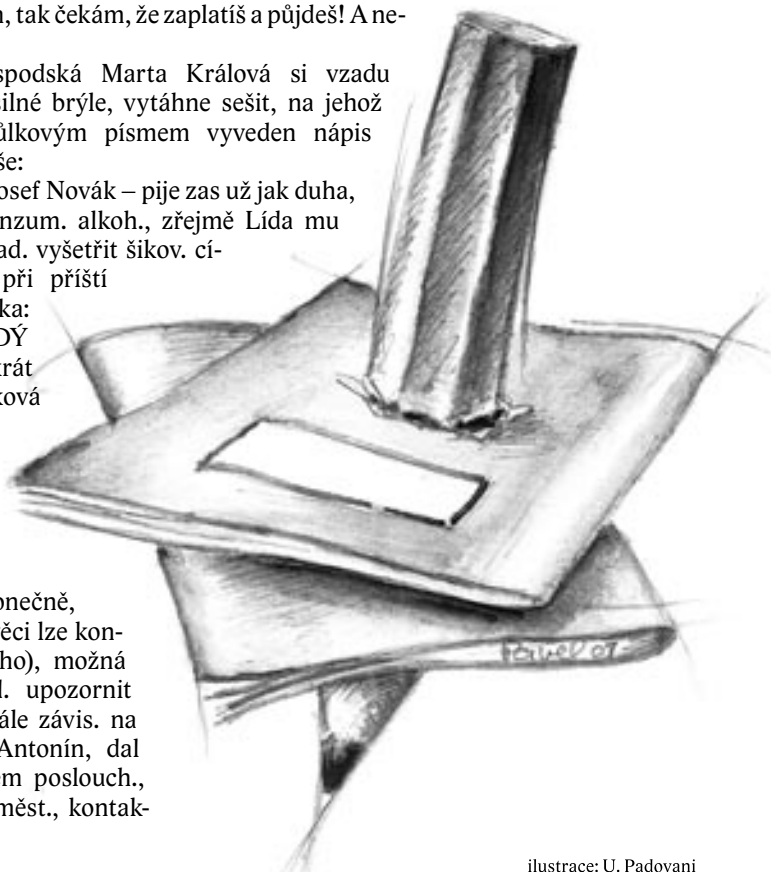
Kařabku Tomáše (stále závis. na

svém dvojč.), Bím Antonín, dal

se na zelenou, celkem poslouch.,

možn. problém v zaměst., kontak-

tovat řed. školy...

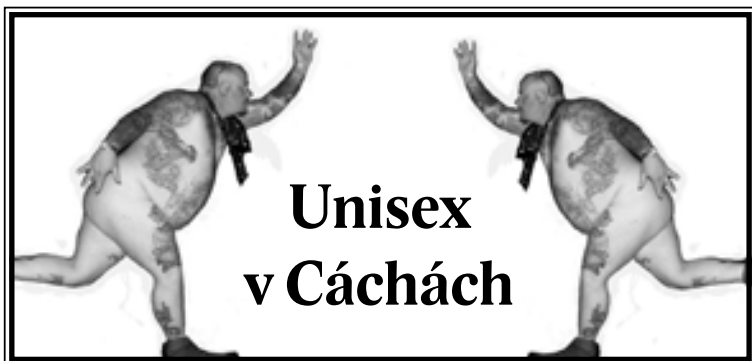
ilustrace: U. Padovani

Vybírejte vhodné poslance

Kresba Lektora Zahlubovače

Volby do poslanecké sněmovny jsou velkou událostí. Občané mají možnost demokraticky zvolit kandidáta, který byl delegován nějakou politickou stranou. Protože si jsou politické strany podobné jako vejce vejci, jsou takoví i kandidáti. Jsou to králevicové z domu Ubuova, proto lze od jejich působení v poslanecké sněmovně očekávat jen jedno. HOVNAJS. Kdo očekává HOVNAJS, nebude rozhodně zklamaný, kdo očekává něco jiného, zklamaný bude v každém případě. PAKO HOVNAJS preferuje a očekává a nebude proto zklamáno. Aby HOVNAJS bylo ještě dokonalejší, je dobré vybrat ty nejvhodnější kandidáty. Jak mají takoví kandidáti vypadat? To je skutečné dilema. Vybrali jsme ukázkou vhodných kandidátů pro všechny politické strany, neboť nezáleží na tom, za kterou z nich budou kandidáti kandidovat. Jako poslanci mohou jít klidně i jinam. Vždyť je všechno stejné. Tento výběrový mistr lze využít na všechny volby a na všechny stupně.

Mezi oceněné unisexuální modely v roce 2006 patřila jednovaječná dvojčata z Valašského Meziříčí. Oběma bratrům, kteří si jsou tak podobní, že je dnes nerozezná ani jejich devadesátiletá matka, se podařilo utvořit bránu, která okouzila porotu, jež jim udělila zvláštní uznání. Loňská soutěž, která se konala na sklonku léta v Cáchách, jinak nepřinesla žádné překvapení. Brána bratří Mrštých byla vlastně jediným mimořádným prvkem, bez níž by se o festivalu hovořilo jako o naprostém propadáku. Paradoxem na celé věci je, že brána byla vlastně pouze úvodním partem unisexuálního tance, jímž oba bratři chtěli vyjádřit význam vzájemnosti v unisexuálních vztazích. Brána bratří (apoteóza unisexuality) byla z hlediska genetické architektonické antropologie zřejmě nejvyspělejším tanečním prvkem, který k sobě připoutal pozornost nejen poroty, ale i diváků, kteří od tanečnicků nemohli doslova odtrhnout oči. Skvěle secvičený tanec, který měl trvat dvě a půl hodiny, bohužel musel být ukončen již po 30 minutách, kdy bylo starší z jednovaječných dvojčat (Pižmoň) stíženo lýtkovou křečí. I přes tento drobný zdravotní problém však hodnocení dvojice dopadlo na výbornou.

Lektor Zahlubovač

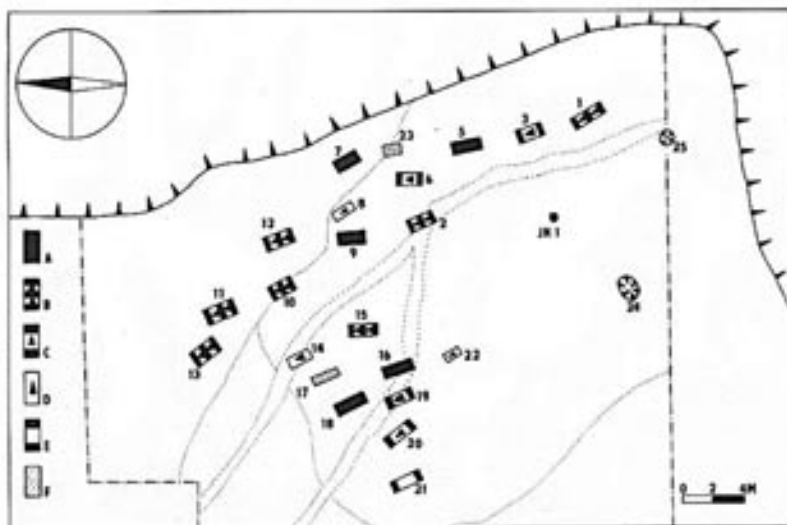
Investigativní sexkurze

Vážení ! Jako vydavatelé významného časopisu máme zájem zjistit, kdo jsou naši čtenáři. Zadali jsme tuto otázku výzkumnému středisku Saprlentfactum a dostalo se nám zajímavých informací. Mezi čtenáři PAKA je celkem 38,7% sexuálních maniáků a deviantů. Tuto informaci si nechceme nechat pro sebe, naopak jsme rádi, že i tato skupina našich čtenářů si vybrala náš časopis mezi mnoha tituly, které dnes doslova zaplavily trh. Následující odborný plánek zobrazující keltské pohřebiště je vydán ve dvou variantách. Specifickou variantou odborné informace, kterou podáváme s maximálním ohledem na sexuální priority našich 38,7% čtenářů je horní obrázek. Nedevariantům se omlouváme a odkazujeme je pouze na spodní obrázek, který pro ně bude, jak doufáme, dostatečně informativní.

-LZ-

OBR. 1. PODLOŽÍ KELTSKÉHO POHŘEBIŠTĚ. A: PÍSEK, B: JÍL, C: VRSTVA KAMENÍ, D: KORYTO DEŠŤOVÉ VODY.

OBR. 2. PLÁN KELTSKÉHO POHŘEBIŠTĚ. A: BOJOVNÍK, B: BOHATĚ VÝBAVA, C: PRŮMĚRNĚ VÝBAVA, D: CHUDĚ A PRŮMĚRNĚ VÝBAVA (SPONY), E: PRŮMĚRNĚ VÝBAVA (NĀRAMKY), F: BEZ VÝBAVY.

CHURMUKUM

(patafyzická pohádka)

Byl jednou jeden les
a v něm stromy
A ty stromy byly
z kamene

A v tom kameni
jako v sarkofágu
spala Duše Lesa
A ta duše

čekala na slunce
Ale slunce nepřicházelo
nebe zakrýval
mramorový mrak

A z toho mraku
padaly lesklé slzy
A padaly
a padaly...

Stromy vztahovaly k obloze
kamenné větve
A ty větve čekaly
a čekaly...

na vítr Ale marně
Ani vítr nepřicházel
jen vyty vlků
někde blízko

A šepot mrtvých
který do uší si vleze
A opakoval pořád
jedno slovo

Sarkoles! Sarkoles!

Vypravěč v oprátce
a pod ním kněz

duší se modlitbou

Kolena zřícená
odpadlou tvář

Bojí se podívat
do očí viselce
z kterých se sype běl

na breviář

Bojí se převrhnout
do písmen vlastní hlas
a tak jen naslouchá

Naslouchá...

Nahore chodidla
vzduchem jdou
Marně z nich prázdnota
na boty kráží

O srpek měsíce
škrtnou si patami
Stříbrný kamínek
proletí hospodou

Průsvitní pijáci
na nohou železa
rezivá od moči
Střílejí kam se hne

viselcův plášť
– pokaždé minou jej
V lebkách jim zaskřípe
sotva se otočí

když zvenku na dveře
kus noci zabouchá

Zabouchá...

Vypravěč v oprátce
a pod ním prs
na ženě houpe se

Žena sní –

o jídlo nežádá
o nocleh neprosí

Přišla dát Smrtici
milostný polibek
Zatím však s flandákem

o sobě klábosi

Slova jí drtí rty
které se nechtějí
ušpinit o sliny
A tak jen na němo

svírají otázku
Kdo je tu cejchován
a kdo je bez viny

Co mojí slepotou
najednou lomcuje
když z bílé krajiny
nese svou zbytečnost

čáp

Červeným zobákem
maluje skrze mě
obrysy dítěte

Po nebi bez konce
utíká krab

Co mě tak ohýbá
ach otče řekněte
Je to snad nenávisť
nahore bez

Kamenný kněz
pokoru vylomenou
o výsměch
zaklání hlavu

jakoby si chtěl vyhrzat
zčernalé kopyto
z vlastních zad

Je cítit spáleninou
modlí se a chrochtá
Chur–mu–kum
chur–mu–kum...

Bojí se ženy
i té s kosou
co upíjí moč
píjákům

Bojí se očima
na víčkách strupy
místo řas
a bojí se i nehem

plným hniloby
a špíny
Jedna jste z muřích noh
a druhá od mršiny

V žilách vám stydne
život v rosol
a oslí mládě hýká
z vás

Oslíček mrzáček
zvědavý neznaboh
Koho jste za oběť
určily

a komu jste se jen tak
vzdaly
Před kým jste utekly
a koho jste kdy

milovaly
o–ho–kiN! o–ho–kiN!
ozve se pozpátku
když se stín ženy

V
U
R
T
Y
S
P
O
E
S
I
Í

texty

a Zubaté
přelomí o komín
Pod střechou hospody
studená kamínka

řahtají k nebesům
Promrzlé dušičky
klepou se ve džbánech
Chur–mu–kum
chur–mu–kum...

Byla jednou jedna žena
a v té ženě srdce
A to srdce bylo
z kamene

A v tom kameni
jako v sarkofágu
spala Duše Lásky
A ta duše čekala

až zemře marnivost
Ale marnivost neumírala
zůstávala i v bolesti
Její lesk oslepoval

a plnil jedem všechna slova
která vyhřezala z úst
A ta žena se jen chtivě
usmívala a nebylo nic

co by netoužila mít
A nebylo nic
co by netoužila zničit
V tom kamenném srdci

byla zima
a pára šla od úst každému
kdo se vydal na cestu
k němu

A kdo byl jednou uvnitř
nemohl už ven
Zavřen v domě Lásky
sarkožen! sarkožen!

Své černé maso
pije noc
Pije den
Spolu pijí a tancují

za zvuku píšťalky
Za zvuku umíráčku
pijí a na kusy
řetězy trhají

Spolu si na ohni
černou krev vaří

Vlk hrabe v zemi
hrabe a hrabe
Tlapu si o kost
poraní

V zemi je velký hrob
však pro vlka
místo v něm není

Muž leží tam dole
hlínu má v ústech
a mluví

Mluví...

Černá krev na ohni
v hrnečku pění

Za zvuku píšťalky
za zvuku umíráčku
žena si z dlaně čte
Na hvězdy volá

Po čáře života
přejíždí dýkou
Do černoty své myslí
rukojeť noří

Vlk hrabe v zemi
hrabe a hrabe
Pak těžký kámen odvalí

Světlo mu spálí zrak
Tam dole dětská se pěstička
třpytí

Černá krev na ohni
vysoko hoří

Byl jednou jeden muž
a v tom muži strach
A ten strach
byl z kamene

A v tom kameni
jako v sarkofágu
spala Duše Ženy
A ta duše čekala

až jí muž ukáže cestu
ke svému srdci
Ale ten muž nenašel
odvahu

a tak se nakonec
začala bát i ona
A muž
který ji v sobě věznil

jen vztahoval k obloze
sepjaté ruce
a prosil boha o pomoc
Ale bůh ho nechal

bloudit kamenným lesem
jako slepce
A učinil jej stromem
z kamene

A do toho stromu
vytesal ústa a zapomněl
v nich nůž
Vtom žena uvnitř zašeptala

Sarkomuž! Sarkomuž!

Byla to Ohokin
zelená od mechu
Vypravěč v oprátce
měl ji už

Měl ji už
kněžourek nahatý
Do hrudi propadlý
přes břicho bachratý

Měli ji pijáci
šla s nimi pod střechem
Šla s nimi smála se
pila rum

Smála se pohádce
o muži navenek
který ji koupit chtěl
O muži

jehož vztek zábl
i pod šaty
Ohokin smála se
a potom churmukum

utekla Zubaté
utekla z lopaty...

(zkrácená verze 3. části trilogie Vlčí slina, která je
připravena k vydání v nakladatelství Clinamen
s ilustracemi V. Rybákové)

pozn. autorky
CHURMUKUM – zbožné rozjímání, jemuž se
věnují bráhmani v knize A. Jarryho: Skutky
a názory doktora Faustrolla, patafyzika

TĚHULKY

Factor Lapsus

V sedmém měsíci těhotenství se nyní nachází třiašedesátiletá Britka, která se tak patrně stane nejstarší rodičkou ve Spojeném království. Nejstarší matkou na světě ale nebude. Primát v této oblasti drží Rumunka Adriana Iliescuová, jež porodila loni v lednu v 66 letech. Podle dochovaných záznamů je však evidován porod 112leté ženy v Horních Rakousích. Protože Kristina Fridrichová neměla u sebe žádný doklad totožnosti, byl její věk odhadnutý podle obsahu paměti odvozené z vyprávění vzpomínek na dětství. Naši vědci z Dubí ovšem vyjádřili tezi, která je realističtější než tzv. ověřený záznam komise uličního důvěrníka, K. Kopetschka, který zápis o výslechu opatřil svým podpisem. „Domníváme se podle fotografie, že jde pravděpodobně o ženu asi třicetiletou, zdevastovanou chlastem, drogami a nezřízeným životem,“ zněl nesmlouvavý verdikt našich badatelů. Útržky vzpomínek na minulost má žena, jak se později ukázalo, z nedokončené základní školy, konkrétně z hodiny dějepisu, kde jí byl pro nepozornost a stále vyrušování uložen trest učitelem, aby tisíckrát napsala větu: Císař František Ferdinand podlehl atentátu v Sarajevu.

Dětská psychiatrická Patricia Rashbrooková podle listu The Sun podstoupila v Itálii umělé oplodnění u známého odborníka Severina Antinoriho. Ten se proslavil v roce 1994 tím, že umožnil otěhotnět třiašedesátileté krajanice. V obou případech šlo zřejmě o tzv. nevědomé otěhotnění uprostřed sugestivního sezení, kdy lékař zneužil hypnózy a za-

foto: U. Padovani

vedl penis. Rashbrooková s manželem sice těhotenství potvrdila, jak ale do jiného stavu přišla, neuvědla. Pár v prohlášení dále sdělil, že rozhodnutí mít dítě nebere na lehkou váhu. Žena má z předchozího manželství již dvě děti. Jedno s uprchlým gorilím samcem z blízké zoologické zahrady, druhé s neznámým ochlupeným mužem, který ji na jednu hodinu unesl při výpravě do tibetských Himalájí, kde jako psychiatrická poskytovala psychologickou pomoc pozůstalým po horerolezecké výpravě, která se nevrátila.

V Guinnessově knize rekordů jsou zaneseny dvě třiašedesátileté ženy, které se staly matkami: zmíněná Rosanna Della Corteová z Itálie, která porodila v roce 1994, a Arceli Kehová z Kalifornie, která přivedla na svět dítě v roce 1996.

Žena porodila dvojčata jen několik hodin

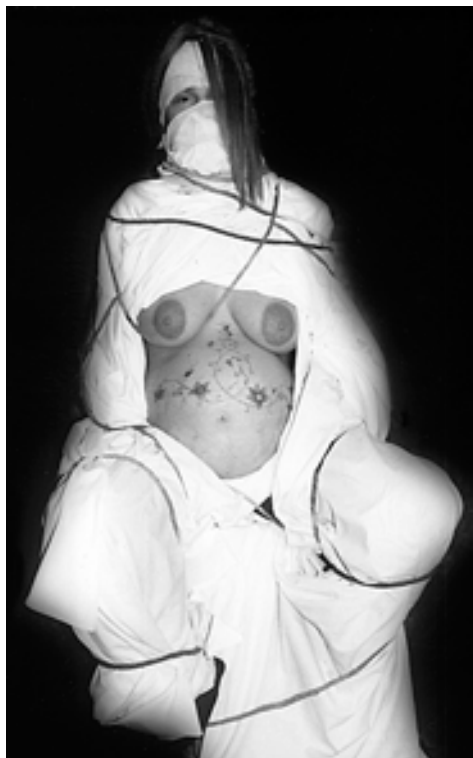

foto: U. Padovani

poté, co zjistila, že je těhotná. Místní lékař ji totiž po celou dobu přesvědčoval, že jde o nadýmání. Šokovaná Carly Colemanová z anglického města Hailsham porodila nejdříve tříkilovou holčičku Lilly-Ellu. Poté ještě navíc doktoři zjistili, že za ní byl schovaný dvouapůlkilový chlapeček Harry. Ten ovšem vůbec nechtěl z matky ven, protože měl jít podle jeho názoru jako prvý. Jen jako prvorozný měl mít totiž nárok na dědictví po rodičích. Hailsham - Carly Colemanová vůbec netušila, že je těhotná, jelikož děti vyrůstaly v horní části dělohy, schované za žebry. „Nebyla tam ani stopa po nějakých těhotenských symptomech. Tak tak, že jsem se po tom šoku dokázal zvednout ze země,“ řekl její partner Paul Sexton, který po oznámení, že je jeho žena těhotná, doslova upadl na zem. Zdrčený partner ještě dodal: „Když mi

volali z nemocnice, tak jsem vůbec nečekal, že mi řeknou, že se nám narodilo dítětko. Ale dvě?!“

I když se to zdá v dnešní době takřka nemožné, tak žena z Litvy – Danute Bagocieneová porodila ve svých 44 letech svého osmnáctého potomka, jde již o jejího sedmého chlapečka. „Žena rodila jak na běžícím pásu,“ řekl ještě její partner. „Vůbec nevím, které děti jsou moje a na které zadělali moji kamarádi, nebo docela neznámí muži. Je to ale velká radost, kterou mohu všem manželům vřele doporučit.“ Novopečená maminka je přitom už dvojnásobnou babičkou; její první vnouček se narodil před šesti lety. Podle našeho litevského dopisovatele už šťastná matka další děti neplánuje, ale sexuálního života se nijak nezříká. Podle její osobní filosofie je sex specifickým druhem sportu. Těhotenství je pak jakýmsi drobným sportovním úrazem, tak jako si např. maratónský běžec natáhne šlachy, nebo plavec dostane pod vodu křeč do lýtka. „Těhotenství ovšem trvá poněkud déle,“ směje se Bagocieneová.

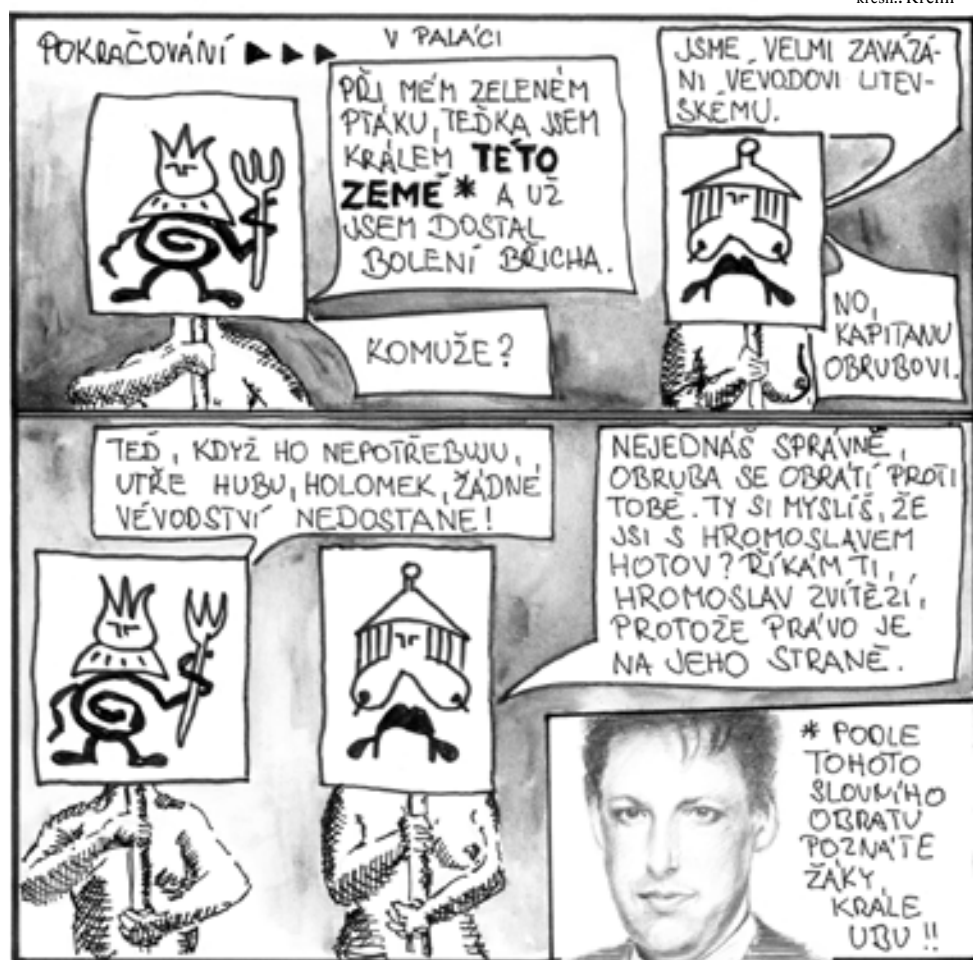
Litvská matka z konce 2. světové války

foto: archiv

V PŘEDCHOZÍCH DÍLECH NEJPRVE MATKA UBU PŘEMLUVILA OTCE UBU, ABY SE STAL POLSKÝM KRÁLEM A ON SE JÍM OPRAVDU STAL.

Žralák UBU III.

kreslí: Krenl

KOBKA V TORUŇSKÝCH HRADBAČH

TAK TYS CHTĚL ZAPLATIT,
CO TI DLUŽÍM, ZOSNOVAL
JSI SPIKNUTI A TEĎ
BRUČÍŠ V BASE.

DEJ SI POZOR, OTČE,
ZA TĚCH 5 DNÍ, CO
JSI KRAEM, JSI
SPÁCHAL MNOHO VRAŽD.
KREV KRALE A ŠLECH-
TICŮ KRĚJÍ O POMSTU.

NO, MÁTE HUBU
NA PRAVÉM
MÍSTĚ.

UBU ODCHÁZÍ

OBRUBA POSLEŽE PRCHÁ

PALÁC V MOSKĚ

TO JSTE VY, JENŽ JSTE
SE ÚČASTNIL VRAŽDY
NAŠEHO BRATRANCE
VAČLAVA ?

△
△
△
CAR
ALEXEJ

Něco málo ke konjunkci

aneb

Umíte se narodit a dokážete zemřít?

Lošňský rok 007 a letošní rok 006 mají mnoho společného: liší se od sebe pouze poslední číslovkou v letopočtu, což je podstatný důvod vydat se k nejbližší katedrále, zjistit, jak si stojí ryby a vyfukat na displeji své prastaré Nokie pět jmen, která jsou numerologicky srostlá v pentagon o pěti stranách. První dva sice mají do třetího a čtvrtého pátý obsazeno, ale...

Prvního listopadu 007 by se dožil 134 let a bez týdne dvou měsíců otec zakladatel, Alfred Jarry – kdyby se mu právě toho dne před sto lety nestala ta zlá věc s párátkem. Podobně matka zakladatelka, Raymond Queneau: 25. října 1976 se převlékl za dávno mrtvého Raymonda Chandlera a zemřel; tudíž loni, v ten samý čas, slavil sto tři roky a nějakých osm měsíců od svého narození někdo jiný. Mimo chodem: z televizní obrazovky se před několika týdny usilovně culila oprsklá Zazie, což nám připomnělo, že pražské metro poprvé vyjelo po známé trase Sokolovská (dnes Florenc)–Kačerov 9. května 1974, takže se ta malá pihatá kokrda, poté co ji někdy zkrraje 50. let nepustily stávkující turnikety do podzemí Paříže, mohla projet aspoň v láskyplně černých tunelech pod zemí stovčezatě matičky. Jenže s Queneauem se to má jako s Lužinem: vyrazíte dveře, a on už tam není...

Léta v Čechách běží o poznání pomaleji, vážení, takže trio M. V. A., fungující v pěti-stranném pentagonu jako úderná rota druhé generace, se na přelomu 006 a 007 dožívá neuvěřitelných/teprve/zhruba šedesáti let. Rozkouskováno je to přesně takto: Ivo Medek Kopaninský si

26. prosince připsal na hřbet sedmdesát (číslicí 70), Eduard Vacek si 20. dubna připisuje na pupek šedesát (číslicí 60) a Svatava Antošová si 3. června 1957 připíše pod pupík padesát (číslicí 50). Jelikož zauzlované vztahy juniorů a seniorů je posledních sto let nejlepší cedit jungiánským archetypálním sítím, domluvila se úderka M. V. A. na sérii spanilých penetračních nájezdů na vesnice Domažlice, Hradec Králové a Teplice – to se ví, že jim držíme palce...

Někdo další se ovšem narodit neumí, stejně jako někdo jiný neumí zemřít – a jedinečnou patafyzickou konjunkci 007 a 006 ošklivě kazí úchylnou o několik i řadu let: tak třeba Bison Ravi (zemřel 1959), Patrik Linhart (narozený 1973), Miroslav Wanek (narozený 1962), Jiří Paroubek (narozený 1952) nebo Plovací sval, jehož datum narození ani datum skonu není známo. Ha ha – a dál už to nerozvíjet!

Josef Rautenkranz

Lidstvo nepochází z jednoho zdroje

Eduard Vacek

Už jste si toho taky všimli? Společnost se skládá z několika typů lidí. Nemluví o barvě pokožky, ale o rozdílné rozumové inteligenci (IQ), emoční inteligenci (EQ) a dalších volních a charakterových vlastnostech. Namísto Nietzscheho předpovězeného nadčlověka zřejmě přišel podčlověk, jako specifický druh. Na zemi tedy nežije pouze homo sapiens, člověk (domněle) moudrý, ale blboma celebri sapiens. Někteří v této souvislosti dělí lidstvo zjednodušeně na debily a normální lidi. Je to jistě složitější. I debila naučíte jednoduchým úkonům, které pak dokáže vykonávat s jistou pravidelností. Nemyslím si, že jde jen o nižší inteligenci těchto bytostí (podlidí), nebo o jejich menší

míru empatie. Je to bezpochyby ještě hlubší. Zatím se tomuto jevu ještě nikdo systematicky nevěnoval, ale brzy tak jistě učiní naše odborné pracoviště v Dubí. Předběžně soudíme (a nemůžeme se zatím opřít o žádné vědecké výzkumy), že se inteligentní bytost spojovala s méně vyvinutými neinteligentními bytostmi a vzešel z toho – podčlověk, který je naším sousedem, někdy nadřazeným v zaměstnání a někdy dokonce i partnerem. Pokusíme se postupně shromažďovat skutky a projevy těchto podlidí, abychom se zeptali našich vědátorů, co si o tom myslí. V dalších číslech přineseme první důkazy o chování podlidí, na závěr seriálu se k problému vyjádří naše odborné vědecké pracoviště.

ilustrace: n. Profuzio

NAŘÍZENÍ KOMISE (ES) č. 1462/2006

ze dne 2. října 2006

o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,

s ohledem na nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku ⁽¹⁾, a zejména na čl. 9 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Aby se zajistilo jednotné používání kombinované nomenklatury přiložené k nařízení (EHS) č. 2658/87, je nutné přijmout opatření týkající se zařazení zboží uvedeného v příloze k tomuto nařízení.
- (2) Nařízení (EHS) č. 2658/87 stanovilo pro výklad kombinované nomenklatury všeobecná pravidla. Tato pravidla se používají i pro jakoukoliv jinou nomenklaturu, která je na kombinované nomenklatuře zcela či zčásti založena nebo která k ní přidává jakékoli další členění a která je stanovena zvláštními předpisy Společenství s ohledem na uplatňování sazebních a jiných opatření týkajících se obchodu se zbožím.
- (3) Podle zmíněných všeobecných pravidel musí být zboží popsané ve sloupci 1 tabulky v příloze zařazeno do kódu KN uvedeného ve sloupci 2, vzhledem k důvodům uvedeným ve sloupci 3.

(4) Je vhodné umožnit, aby oprávněná osoba mohla závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané celními orgány členských států, týkající se zařazení zboží do kombinované nomenklatury, které nejsou v souladu s tímto nařízením, nadále používat po dobu tří měsíců podle čl. 12 odst. 6 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství ⁽²⁾.

(5) Výbor pro celní kodex neuzajal stanovisko během lhůty, již mu stanovil jeho předsedající,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Zboží popsané ve sloupci 1 tabulky v příloze se zařazuje v rámci kombinované nomenklatury do kódu KN uvedeného ve sloupci 2.

Článek 2

Závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané celními orgány členských států, které nejsou v souladu s tímto nařízením, lze nadále používat po dobu tří měsíců podle čl. 12 odst. 6 nařízení (EHS) č. 2913/92.

Článek 3

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 2. října 2006.

Za Komisi

László KOVÁCS

člen Komise

⁽¹⁾ Úř. věst. L 256, 7.9.1987, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením Komise (ES) č. 996/2006 (Úř. věst. L 197, 1.7.2006, s. 26).

⁽²⁾ Úř. věst. L 302, 19.10.1992, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 648/2005 (Úř. věst. L 117, 4.5.2005, s. 13).

PŘÍLOHA

Popis zboží	Zařazení Kód KN	Odůvodnění
(1)	(2)	(3)
<p>Výrobek ve tvaru ovce, vysoký přibližně 10 cm. Většinu keramického těla pokrývá plетенina, která přestavuje ovčí rouno, přičemž zůstává viditelná část hlavy a čtyři kopyta. Textilie je na keramickém těle nalepena.</p> <p>(Viz fotografie č. 639) (*)</p>	6913 90 10	<p>Zařazení je stanoveno podle všeobecných pravidel 1, 3 písm. b) a 6 pro výklad kombinované nomenklatury a podle znění kódů KN 6913, 6913 90 a 6913 90 10.</p> <p>Jde o výrobek z keramiky, který je v podstatě určený pro vnitřní výzdobu domovů. Nemá užitnou hodnotu a je zcela určen k okrasným účelům; není v podstatě určen k zábavě osob, a proto nemá povahu hraček kapitoly 95. Viz vysvětlivky k HS k číslu 6913, první odstavec a druhý odstavec bod A), a vysvětlivky k HS k číslu 9503, první odstavec.</p> <p>Jedná se o výrobek složený z keramiky a pleteniny. Keramický materiál tvořící tělo výrobku (figurka ovce) je materiálem, který dává podstatný charakter ve smyslu všeobecného pravidla 3 písm. b), neboť dává výrobku jeho tvar.</p>

(*) Fotografie má pouze informační charakter.

věčný parafyzický srovnávací kalendář

PEDÁL

1. pedál	23. únor
2. pedál	24. únor
3. pedál	25. únor
4. pedál	26. únor
5. pedál	27. únor
6. pedál	28. únor
7. pedál	1. březen
8. pedál	2. březen
9. pedál	3. březen
10. pedál	4. březen
11. pedál	5. březen
12. pedál	6. březen
13. pedál	7. březen
14. pedál	8. březen
15. pedál	9. březen
16. pedál	10. březen
17. pedál	11. březen
18. pedál	12. březen
19. pedál	13. březen
20. pedál	14. březen
21. pedál	15. březen
22. pedál	16. březen
23. pedál	17. březen
24. pedál	18. březen
25. pedál	19. březen
26. pedál	20. březen
27. pedál	21. březen
28. pedál	22. březen

CLINAMEN

1. clinamen	23. březen
2. clinamen	24. březen
3. clinamen	25. březen
4. clinamen	26. březen
5. clinamen	27. březen
6. clinamen	28. březen
7. clinamen	29. březen
8. clinamen	30. březen
9. clinamen	31. březen
10. clinamen	1. duben
11. clinamen	2. duben
12. clinamen	3. duben
13. clinamen	4. duben
14. clinamen	5. duben
15. clinamen	6. duben
16. clinamen	7. duben
17. clinamen	8. duben
18. clinamen	9. duben
19. clinamen	10. duben
20. clinamen	11. duben
21. clinamen	12. duben
22. clinamen	13. duben
23. clinamen	14. duben
24. clinamen	15. duben
25. clinamen	16. duben
26. clinamen	17. duben
27. clinamen	18. duben
28. clinamen	19. duben

dny na pokračování....

VYDÁVÁ NAKLADATELSTVÍ & VYDAVATELSTVÍ P.K.T.

adresa: NEDĚLE U PTÁČKŮ, 19.00 HODIN, TEPLICE

Redakce:

Svatava Antošová – zasloužilá členka / dosud nezařazená
Eduard Vacek – *Lektor Zahubovác*
Petr Kuranda – *Neodvoditelný Profuzio*
Pavel Kreml – *Ungereze Padovani*
Mour de Zencle – vnější spolupráce
Factor Lapsus – vnější spolupráce

Obálka:

s použitím kresby Pavla Kremla, Petr Kuranda

Grafická úprava a sazba:

Petr Kuranda

Vnitřní obálka:

přední – „Skladatel“ P. Kreml

zadní – s použitím kresby P. Kremla, Petr Kuranda

Tento časopis nevychází
s podporou ministerstva kultury.

číslo 13 vychází: 7. dubna 2007 vulg.

**2007
VULG.**

PAKO NA ROK

PAKO

DNES

107. Žena z Kykl